

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/195/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4109217715
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4109217715.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. V. XXXX/XX, K., zastúpený advokátom JUDr. Miroslav Záhorák, so sídlom Horná 1, Šaľa, proti žalovanému: U. O. C., O. C. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou STOKLASA&STOKLASOVÁ s.r.o., so sídlom Farská 25, Nitra, IČO: 36 856 282, o náhradu škody 157.490,34 eura, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 30.04.2018, č. k. 10C/141/2009-716, takto

rozhodol:

Odvolačný súd odvolanie žalobcu voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a .

V ostatných častiach rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 39,50%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 47.639 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 39,50% Slovenskej republiky priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 100% a posledným výrokom určil, že znalkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to proti žalobcovi v rozsahu 69,75% a proti žalovanému v rozsahu 30,25%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie rozhodol medzitýmnym rozsudkom zo dňa 04.0.2010 č. k. 10C/141/2009-220, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 19.04.2011 č. k. 6Co/3/2011-45 o tom, že základ žalobou uplatneného nároku je daný. Následne súd prvej inštancie rozhodoval o výške škody prvým rozsudkom zo dňa 27.05.2015 č. k. 10C/141/2009-651 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 141.739 eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe podaného odvolania bol rozsudok súdu prvej inštancie uznesením zo dňa 31.03.2017 č. k. 6Co/474/2015-674 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vychádzal z toho, že žalobca ako nájomca uzatvoril so žalovaným ako prenajímateľom dňa 29.04.1999 písomnú nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol areál termálneho kúpaliska v O. C. s chatovou osadou kemping športoviska a jazero. Účelom nájmu bolo prevádzkovanie kúpaliska ubytovacieho zariadenia kempingu športovísk a jazera na dobu 50 rokov. Zmluvné strany sa písomne dňa 13.05.2010 dohodli o ukončení nájomnej zmluvy. Medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená dňa 19.05.1995 aj písomná zmluva o vzájomnej pomoci, na základe ktorej žalobca dodával žalovanému vodu zo studne z vrtu HS-1, ktorá bola v jeho vlastníctve do bytoviek nachádzajúci sa pri penzióne N., a žalovaný umožňoval žalobcovi čerpať termálnu vodu z vodného zdroja K pre potreby termálneho kúpaliska. Žalobca na prevádzkovanie termálneho kúpaliska preto využil vrt na termálnu vodu K ktorú riedil studenou vodou z vrtu I Vrt I sa nachádza mimo areálu termálneho kúpaliska a je vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný

dňa 30.05.2007 - starosta na tomto vrte odpojil čerpadlo, bez ktorého nebolo možné vodu čerpať. Z uvedených dôvodov sa preto domáhal náhrady ušlého zisku za roky 2007 - 2009. Pri určení výšky ušlého zisku vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý si dal vyhotoviť a ktorý vyhotovila V. I. M. R., ktorá určila výšku škody za rok 2007 v sume 52.663,36 eura. Súd vo veci ustanovil znalkyňu T. B. A., ktorá vypracovala znalecký posudok, v ktorom určila výšku ušlého zisku za rok 2007 vo výške 59.950 eur. Súdom ustanovená znalkyňa doplnila svoj znalecký posudok dodatkom, na základe ktorých potom určila výšku ušlého zisku za rok 2007 v sume 47.639 eur, za rok 2008 vo výške 48.060 eur a za rok 2009 vo výške 46.040 eur. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420, § 442 ods. 1, § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1, 2 OZ. Keďže žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, primárne sa súd prvej inštancie zaoberal vznesenou námietkou premlčania a konštatoval, že žaloba na súd bola podaná dňa 24.07.2009 a o zaplatenie škody za rok 2008 a 2009 bola podaná na súd 30.08.2010. Pri práve na náhradu škody vychádza z ust. § 106 ods. 1, 2 OZ, ktorý stanovuje dvojitú kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu a objektívnu, ktorej začiatok je stanovený samostatne. Objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti a subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé, čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Z vykonaného dokazovania a to výsluchu žalobcu bolo v konaní preukázané, že žalobca sa dozvedel o tom, že mu škoda vznikla kto je za ňu zodpovedný hneď po protiprávnom úkone, ku ktorému došlo 30.05.2007 a vtedy aj bol zistiteľný jej rozsah, ku ktorému mohol žalobca dospieť porovnaním zisku v predchádzajúcich dňoch a rokoch a preto si mohol žalobu uplatniť hneď v deň po jej vzniku. Z uvedeného dôvodu mu subjektívna premlčacia doba začala plynúť 01.06.2007 a uplynula 01.06.2009 a tak za každý nasledujúci deň. Keď žaloba bola podaná na súd 24.07.2009, jej nárok na náhradu škody vzniknutej od 01.06.2007 do 23.07.2007 premlčaný a to bez ohľadu na to, či objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku škody uplynula, alebo nie. Rovnako začala žalobcovi plynúť aj subjektívna premlčacia doba na náhradu škody za rok 2008 a 2009, ktorú žalobca uplatnil na súde 30.08.2010 a preto je nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla do 01.01.2008 do 29.08.2008 premlčaný. Z uvedených dôvodov preto žalobcovi premlčané právo nepriznal. Následne sa zaoberal aplikáciou ust. § 415 - § 417 ods. 1, 2 a § 450 OZ. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca počas celého obdobia, kedy mu vznikala škoda, neurobil žiadne relevantné opatrenia na odvrátenie jej vzniku, pretože nepodal žalobu, ktorou by dosiahol, aby bola žalovanému uložená povinnosť umožniť mu čerpanie vody z uzatvoreného vrtu, ani návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podal iba podnet na trestné stíhanie starostu a podal žalobu o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o vzájomnej pomoci. Ani jedno z týchto opatrení v prípade úspechu nebolo spôsobilé reálne odvrátiť hroziacu škodu. Žalobca v konaní argumentoval viacerými súdnymi konaniami očakávaniami žaloby zo strany žalovaného, resp. jeho dobrovoľným splnením si povinnosti. Tieto argumenty neuznal za dôvodné, pretože mal to byť práve žalobca, ktorý mohol dosiahnuť ukončenie protiprávneho stavu a zamedziť tak vzniku škody hneď po tom, ako začala vznikať. Keďže však obecné zastupiteľstvo podľa § 558 OZ zákonníka písomne uznalo v uznesení z 19.04.2018 nárok žalobu na zaplatenie plnej škody za rok 2007 vo výške 47.639 eur napriek tomu, že vedel o čiastočnom premlčaní tohto nároku, súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ušlý zisk za rok 2007 vo výške 47.636 eur. Súd s poukazom na ust. § 450 OZ uplatnil mimoriadne sudcovské moderačné právo a nárok žalobcu na náhradu škody za rok 2008 v nepremlčanej časti a škody za rok 2009 znížil tak, že žalobcovi toto právo nepriznal a žalobu preto vo zvyšnej časti zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a v konaní úspešnejšiemu žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 39,50%. Ďalej odkázal na ust. § 259 CSP a § 258 ods. 1 CSP a konštatoval, že v spore bolo vykonané znalecké dokazovanie, v rámci ktorého znalkyňa predložila súdu znalecký posudok ako aj dodatky č. 1 a 2. Žalobca na trovy dokazovania nezložil žiadne preddavky a žalovaný zložil celkovo 850 eur. Súd priznal doposiaľ znalkyni znalečné vo výške 1.096,85 eura, ktoré bolo v časti 650 eur zaplatené zo zložených preddavkov a v časti 446,95 eura z rozpočtových prostriedkov súdu. O nároku štátu na náhradu trov, ktoré vznikli vo výške 446,95 eura a nároku znalkyne na náhradu znalečného za podanie dodatku č. 2 k znaleckému posudku doposiaľ nebolo rozhodnuté. Preto priznal štátu a znalkyni za podanie dodatku č. 2 k znaleckému posudku náhradu trov rozsahu 100%. Znalkyni priznal nárok na náhradu znalečného za dodatok č. 2 k znaleckému posudku proti žalobcovi v rozsahu 69,75% proti žalovanému v rozsahu 30,25%. Pretože žalovaný na náklady znaleckého dokazovania doposiaľ prispel sumou 650 eur, t. j. 59,26%, pričom z hľadiska svojho neúspechu v spore povinnosť nahradiť tieto trovy má iba v rozsahu 30,25% rozhodol súd, že štát má podľa § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu svojich trov iba proti žalobcovi. O výške trov štátu znalkyne aj žalovaného rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 266 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním žalobca ako aj žalovaný. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že napáda výrok I., III. a V. uvedeného rozsudku a to v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že žalovaný už v odvolaní proti v poradí prvému rozhodnutiu okresného súdu namietal správnosť znaleckého posudku znalkyne Ing. B. A.. I napriek dodatku k znaleckému posudku stále zastáva názor, že výška škody nemohla byť určovaná z údajov jedného roka tým skôr, že ju vyčíslavala aj pre ďalšie roky po roku 2007. Súd pri stanovení povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi škodu za rok 2007 vychádzal z údajného uznania dlhu žalovaným v uznesení Obecného zastupiteľstva zo dňa 19.04.2018 (obecné zastupiteľstvo zasadalo 18.04.2018) nedošlo k uznaniu dlhu uznesením Obecného zastupiteľstva, ale len k návrhu časovo limitovanej mimosúdnej dohody, ku ktorej napokon zavinením žalobcu nedošlo. Pokiaľ tak vychádzal z uznania dlhu žalovaný, dospel v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP k nesprávnemu skutkovému zisteniu a v dôsledku toho aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalovaný naďalej zotrváva na svojom stanovisku, že spoluzavinenie žalobcu na vzniku škody je podstatne vyššie ako cca 2/3 škody. Žalobcovi nič nebránilo v splnení svojej prevenčnej povinnosti v zmysle ust. § 417 ods. 2 OZ domáhať sa na súde uloženia vykonať vhodné a primerané opatrenie na odvrátenie hroziacej škody. Domnieva sa, že spoluzodpovednosť žalovaného za vznik škody v zmysle ust. § 441 OZ bola minimálne v rozsahu 90%. Aby sa vychádzalo so žalovaným tvrdenou spoluzodpovednosťou, nárok žalobcu v rozsahu 10% z vyčíslenej škody za rok 2007 by bol vo výške 4.764 eur a pri premlčaní tohto nároku v zmysle zdôvodnenia súdu (t. j. za obdobie od 01.06.2007 do 23.07.2007) by priznateľný nárok žalobcu predstavoval 4.072 eur. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 4.072 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

3. Žalobca vo svojom odvolaní sa domáhal zmeny rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalovaný bude povinný zaplatiť ušlý zisk vo výške 141.739 eur a zároveň nahradiť aj trovy konania. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd svojím rozsudkom rozhodol nesprávne tak po stránke skutkovej ako i právnej. Nesprávne posúdil vznik škody a to tým, že plynutie premlčacej doby ustálil dňom 30.05.2007. Škoda vznikla z titulu ušlého zisku najskôr 01.01.2008 a to po vykonaní účtovnej závierky za kalendárny rok 2007. Preto nemohlo dôjsť k premlčaniu. V konaní bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že škoda bola spôsobená úmyselne a preto by sa mala premlčovať v zmysle ust. § 106 ods. 2 OZ za 10 rokov. Ďalej súd konštatuje, že žalobca nezakročil spôsobom primeraným okolnostiam ohrozenia na odvrátenie škody. Práve opak je pravdou, pretože sa snažil pokojnou cestou riešiť spornú situáciu a nie hneď nezmyselne podávať žalobu. Následne bol vec nútený riešiť trestným oznámením, ktorým chcel dosiahnuť odstránenie úmyselného zásahu starostu za účelom znemožnenia užívania letného kúpaliska. Preto nemožno vyvodit' záver, že by sa žalobca nesnažil konať tak, aby mu bolo riadne užívanie letného kúpaliska.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že zotrval na svojich odvolacích dôvodoch a navrhol rozsudok zmeniť tak, ako uviedol v odvolaní. Poukázal na zmätočné tvrdenie žalobcu, keď škoda z ušlého zisku mu mala vzniknúť najskôr 01.01.2008, avšak náhradu ušlého zisku požaduje od 01.06.2007. Vyčíslenie ušlého zisku nie je viazané na účtovnú uzávierku, ani na uzatvorenie účtovníctva za príslušný rok a vyčíslenie ušlého zisku bolo od začiatku vzniku škody. Ďalej žalobca poukazuje na to, že žalovaný spôsobil škodu úmyselne. V tomto poukázal na to, že trestné oznámenie ohľadne konania starostu bolo odmietnuté. Žiaden orgán neposúdil konanie starostu ako úmyselné konanie s cieľom spôsobiť žalovanému škodu. Skutočnosť, že nešlo o úmyselné konanie, teda nebola žiadnym spôsobom v konaní preukázaná. Žalobca sa ďalej bráni, že vykonal všetky potrebné opatrenia k zamedzeniu vzniku škody. Toto jeho tvrdenie je nepravdivé a v rozpore s výsledkami dokazovania. Žalobca ničím nezdôvodnil, prečo nepoužil na odvrátenie škody právne určené prostriedky, ktoré mal k dispozícii.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) prejednal odvolania žalobcu i žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a odvolanie žalobcu, ktorým bolo sčasti jeho žalobe vyhovieť v zmysle ust. § 386 ods. 1 písm. d/ CSP odmietnuť.

6. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

7. V civilnom sporovom konaní platí zásada, že ten, komu bola rozhodnutím spôsobená ujma, má právo na riadne opravné konanie, ktoré je iniciované podaním riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolanie. Toto právo však nie je bezvýnimčné, preto zákon podmieňuje vykonanie odvolacieho konania naplnením tzv. procesných podmienok prípustnosti odvolania. Preto je prvotnou úlohou odvolacieho súdu, prv než pristúpi k posudzovaniu dôvodnosti podaného odvolania z jeho vecnej stránky posúdiť, či odvolateľ splnil všetky zákonom vyžadované podmienky, ktoré odvolaciemu súdu umožnia odvolania meritórne prejednať. Ak to tak nie je, rozhodne o odmietnutí odvolania bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

8. Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ust. § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Je preto povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním.

9. V predmetnej veci podal odvolanie žalobca proti celému rozsudku súdu prvej inštancie, keď sa domáhal jeho zmeny a žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu ušlý zisk vo výške 141.739 eur. Napadnutým rozsudkom však súd prvej inštancie v časti žalobe žalobcovi vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť 47.639 eur. Keďže v tejto časti bolo žalobcovi vyhovené, rozhodnutím súdu v tejto časti mu nebola spôsobená žiadna ujma a preto nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania v tejto časti a preto v tejto časti odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

10. Krajský súd v Nitre v súlade s ust. § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k inému právnenému názoru odvolacieho súdu v súvislosti s aplikáciou ust. § 106 ods. 2 OZ, podľa ktorého odvolací súd bude posudzovať plynutie objektívnej premlčacej doby. Odvolací súd vo svojej výzve uviedol, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je viazaný na „udalosť, ktorej škoda vznikla“, t. j. v danom prípade dňa 30.05.2007. Nasledujúcim dňom začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 01.06.2010 a preto všetky nároky žalobcu uplatnené po tomto termíne sú premlčané. Na základe výzvy súdu sa vyjadril žalovaný, ktorý oznámil, že už aj s ohľadom na nimi vznesenú námietku premlčania považujú použitie ust. § 106 ods. 2 OZ s plynutím objektívnej premlčacej doby od 31.05.2007 a jej plynutím dňom 01.06.2010 za súladné so zákonom. Žalobca na základe výzvy súdu oznámil, že bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že škoda bola spôsobená úmyselne a preto považuje svoje nárok za nepremľčaný.

11. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe, v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

12. Podľa § 106 ods. 1 OZ, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

13. Podľa § 106 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na náhradu premlčí za 3 roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

14. Ust. § 106 upravuje premlčaciu dobu vo vzťahu ku všetkým právam na náhradu škody. Táto premlčacia doba sa uplatní vo vzťahu k ust. § 420 a nasl. OZ. Pri práve na náhradu škody je stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé, čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskôr uplynutím objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť poškodeného o

protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť (vyčíslieť) v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde a ďalej vedomosť o tom, kto za ňu zodpovedá.

15. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobca sa dozvedel o tom, že mu škoda vzniká a kto je za ňu zodpovedný hneď po protiprávnom úkone, ku ktorému prišlo 30.05.2007 a vtedy bol aj zistiteľný jej rozsah, ku ktorému mohol žalobca dospieť porovnaním zisku v predchádzajúcich dňoch a rokoch. Preto premlčacia doba začala plynúť 01.06.2007 a uplynula 01.06.2009 a keďže žaloba bola podaná na súd 24.07.2009, jej nárok na náhradu škody vzniknutej od 01.06.2007 do 23.07.2007 premlčaný a to bez ohľadu na to, či objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku škody uplynula, alebo nie. Rovnako tak začala plynúť aj subjektívna premlčacia doba na náhradu škody za rok 2008 a 2009, ktorú žalobca uplatnil žalobou na súde 30.08.2010 a preto je nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla od 01.01.2008 do 29.08.2008 premlčaný. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania podľa § 100 ods. 1 veta druhá OZ, toto premlčané právo žalobcovi nepriznal. S takto vysloveným právnym názorom o počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa odvolací súd nestotožňuje. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že v danom prípade si žalobca uplatňuje náhradu škody a to ušlého zisku. Ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, napriek tomu, že by sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný bez vecí. Ušlý zisk znamená stratu očakávaného prínosu. Nepostačuje pritom len pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu do budúcnosti, pretože musí byť jasne preukázané, že pri pravidelnom behu vecí - ak by nebolo protiprávného jednania škodcu - mohol poškodený dôvodne očakávať rozmnoženie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku jednania škodcu. Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť zabránilo jednanie škodcu, teda konkrétne, o aký reálne dosažiteľný (nielen hypotetický) prospech poškodený prišiel. Vychádza sa z čiastky, ktorou by v predmetnom období za obvyklých okolností poškodený získal s prihliadnutím k nákladom na dosiahnutie tohto zisku vynaložených, poprípade na dosiahnutie tohto zisku potrebných. Z uvedeného nemožno preto konštatovať, že by žalobca skutočne už nasledujúcim dňom po škodnej udalosti (30.05.2007) mal vedomosť o výške a rozsahu škody - ušlého zisku. Túto vedomosť mohol získať až potom, čo mu bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý vyhodnotil tento ušlý zisk za rok 2007 a teda najskôr 01.01.2008. Keďže žaloba bola podaná na súd 23.07.2007, je možné jednoznačne konštatovať, že nárok žalobcu za rok 2007 ako náhrada ušlého zisku nie je premlčaný a takto je možné počiatok subjektívnej premlčacej doby stanoviť i za náhrady škody za roky 2008 a 2009. Avšak žalobca si uplatnil náhradu škody za r. 2008 a 2009 žalobou na súde 30.08.2010. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na plynutie objektívnej premlčacej doby, pretože objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom po škodnej udalosti tak, ako uviedol aj odvolací súd vo svojej výzve k stranám sporu a táto objektívna premlčacia doba uplynula dňom 01.06.2010. Uplynutím objektívnej premlčacej doby sa právo premlčí a subjektívna doba v tomto prípade už nemá žiaden právny význam. Z uvedených dôvodov je nutné konštatovať, že náhradu škody, ktorý si uplatnil žalovaný za roky 2008 a 2009, v dôsledku uplynutia objektívnej premlčacej doby je nárok premlčaný a preto v zamietajúcej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, avšak z iných právnych dôvodov. Nestotožnil sa odvolací súd s názorom žalobcu, že v danom prípade ide o 10 ročnú premlčaciu dobu, pretože škoda bola spôsobená úmyselne. Žalobca odkazuje na trestný spis, z ktorého by malo vyplývať, že škodu spôsobil starosta úmyselne. Avšak z trestného spisu je zrejmé, že trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa bolo voči O. K. (bývalému starostovi) zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nebol ani dôvod na postúpenie veci (Uznesenie OR PZ v Nitre zo dňa 30.06.2008 ČVS: ORP-920/02-OVK-NR-2007). Žiaden iný orgán neposúdil konanie starostu ako úmyselné konanie s cieľom spôsobiť žalobcovi škodu. Starosta z funkcie svojho postavenia chránil majetok obce, keď v súlade aj s obecným zastupiteľstvom sa domnieval, že zmluva o nájme medzi obcou a žalobcom je neplatná. Aj keď starosta - verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, avšak úmysel spôsobiť žalobcovi škodu nebol preukázaný.

16. Odvolací súd musí podotknúť a vytknúť súdu prvej inštancie, že na jednej strane v bode 18. konštatoval, že sčasti je nárok žalobcu za rok 2007, ako aj za rok 2008 premlčaný, avšak v bode 23. rozhodnutia konštatoval, že obecné zastupiteľstvo žalovaného písomne uznalo uznesením z 19.04.2018 (správne malo byť 18.04.2018) nárok žalobcu na zaplatenie plnej škody za rok 2007 vo výške 47.639 eur a keďže vedelo aj o čiastočnom premlčaní tohto nároku, súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ušlý zisk za rok 2007 vo výške 47.639 eur. Takéto odôvodnenie rozhodnutia je absolútne zmatečné, pretože ak je raz právo premlčané, nemožno toto premlčané právo žalobcovi priznať, naviac

keď z výpisu z unesenia zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva U. O. C. zo dňa 18.04.2018 (č. I. 709 spisu) vyplýva, že nesúhlasí s návrhom žalobcu o mimosúdne vyrovnanie vo výške 47.639 eur a nie je preto pravdou, že by obecné zastupiteľstvo uznalo čiastočne nárok žalobcu.

17. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a to z dôvodu premlčania nároku žalobcu.

18. Čo sa týka vyhovujúcej časti, ktorou bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 47.639 eur, v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil, keďže bol vo výroku vecne správny. Odvolací súd už ako vyššie uviedol, nárok žalobcu na náhradu škody za rok 2007 nepovažoval za premlčaný a to ani sčasti.

19. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

20. Podľa § 420 ods. 3 OZ, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

21. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk).

22. Keďže odvolací súd považoval nárok žalobcu za rok 2007 za nepremľčaný, zaoberal sa predpokladmi zodpovednosti za škodu. Medzi predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti patrí a/ porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), b/ vznik škody ako majetkovej ujmy, c/ existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou a d/ zavinenie toho, kto škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Odvolací súd dospel k záveru, že všetky predpoklady zodpovednosti za škodu boli naplnené, pretože k porušeniu právnej povinnosti došlo zo strany starostu, ktorý odpojil vrt I. čím došlo k znemožneniu prevádzkovania termálneho kúpaliska, keďže nebolo možné riediť teplú vodu, následkom čoho vznikla žalobcovi škoda ušíly zisk, keď za rok 2007 toto termálne kúpalisko nemohol prevádzkovať a nepochybne medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody je existencia príčinnej súvislosti, pretože práve v dôsledku porušenia právnej povinnosti vznikla žalobcovi škoda. Keďže žalobca v tomto smere uniesol dôkazné bremeno a jeho nárok za rok 2007 premlčaný nebol, tak odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v časti náhrady trov konania ako aj náhrady trov štátu, ako aj v časti znalečného, keď súd prvej inštancie správne vychádzal pri týchto nárokoch podľa pomeru úspechu vo veci.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní vo väčšej miere úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 39,50%.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).